

Stine og drengene

Instruktion: Finn Karlsson

Musik: Gy Nicklin

UltraScope

Stine og drengene

Sort/hvid – UltraScope.

Efter Tine Schmedes' roman: „Jeg – en pige“.

Personerne:

Stine
Jens
Moderen
Faderen
Mime
Læreren
Mikael
Maler-Anders
Jane
Jesper

Sisse Reingaard
Ole Busck
Birgitte Price
Henning Moritzen
Else-Marie
Peter Ronild
Troels Møller Pedersen
Benny Hansen
Susanne Falmose
Jes Holtso

Manuskript og instruktion
Musik
Kamera
Lyd
Dekorationer
Rekvisitor
Kostumer
Make-up
Stills
Produktionsleder

Finn Karlsson
Cy Nicklin
Claus Loof, D.F.F.
Birger Lind
Henning Bahs
Magnus Magnusson
Lotte Ravnholt
Karen Balsner
John Reventlow
Bo Christensen

Iøvrigt medvirker: Karsten Woldstad, Claus H. Jensen, Ole Schjører Hansen, Birgitte Frigast-Hansen, Flemming Dyjak, Erna Tønnesen, Gunnar Strømvad, Lise Henningsen, Steen Backe, Anne Wedege-Mathiassen, Jesper Jargil, Palle Kjærulff-Schmidt.

Assistenter: Lone Bagger-Sørensen, Hans Kristensen, Peter Klitgaard, Andreas Gottschalck Møller, Annette Legarth, Karsten Grønborg, Karin Hjort, Inge Maj Silseth.

Produktion og udlejning: A/S NORDISK FILMS KOMPAGNI.

Stine er et poetisk-egocentrisk væsen med en diffus tankeverden og en øjeblikkelig og yderst kontant adfærd. Hun elsker Jens og styrter byen rundt for at finde ham efter skoletid. Jens elsker osse Stine, men kan ikke se, at han af den grund skal stå til Stines disposition døgnet rundt, desuden er han en begavet fyr, der mener, at han skal passe sin skole.

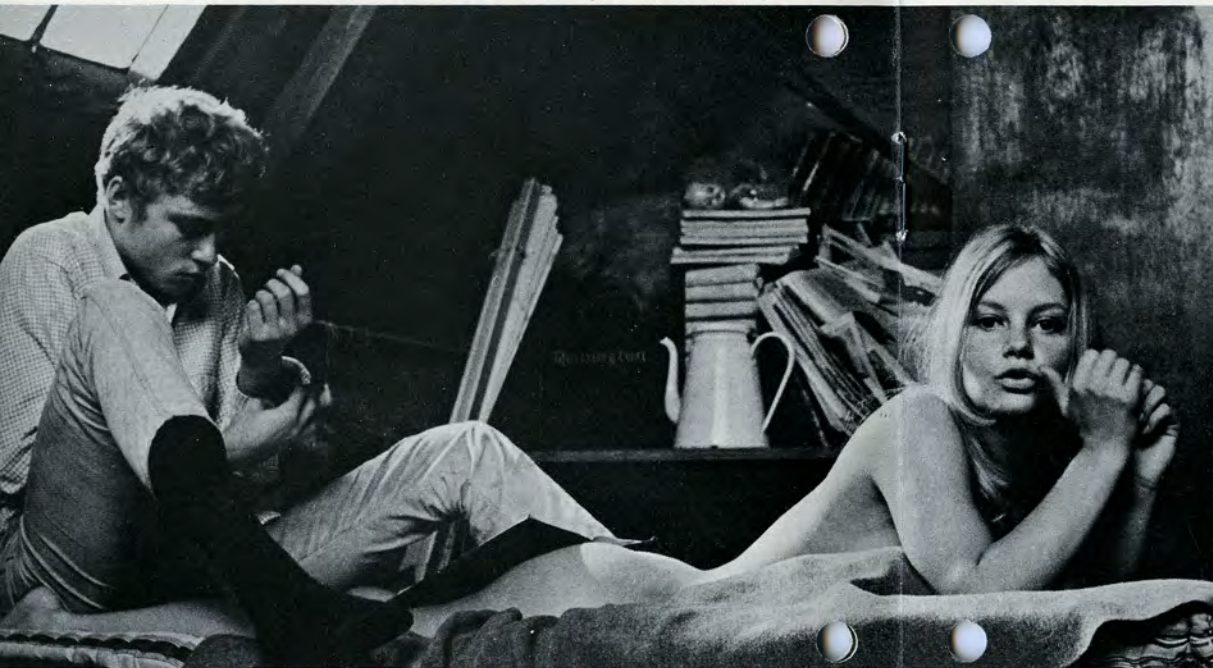
En dag, hvor Stine har stået og ventet på Jens på Østerport Station, bli'r hun gal, fordi han i stedet for at komme er taget til byen med en skolekammerat for at købe en grammofonplade. Stine går hjem – slukøret – og venter ved telefonen. Da Jens endelig kommer, skælder Stine ham ud og påstår, at han er ligeglad med hende. Men pladen, han har været i byen for at købe, viser sig at være til hende, og derved opløses deres skænderi i fryd og gammen.

Næste dag har Jens lovet at komme om aftenen, fordi Stines far og mor skal besøge nogle bekendte, men hen under aften ringer han og siger, at han er forhindret – eller i alle tilfælde ikke kan komme foreløbig. Stine bliver ked af det. Jens kommer imidlertid og alt går godt igen, så Jens og Stine hygger sig i sengen! Da Stine vil klæde sig på, finder hun i skabet en kjole. – „Ka’ du huske denne her?“ spør hun. „Ja, det var den gang du ville forloves!“ – svarer Jens og spør hende derpå, hvad forældrene syntes om Michael. Og så fortæller Stine Jens om, hvorfor hun dengang i trods forlovede sig med den noget ældre Michael, blot fordi Jens ikke ville. Jens synes ikke, hendes fortælling er særlig „morsom“, og han beskylder hende for at være overfladisk og tankeløs. Aftenen ender med et forrygende skænderi, der fortsætter ned på gaden og videre til Vesterport Station, hvor Stine grædende står alene tilbage.

I de efterfølgende dage ser Stine og Jens ikke hinanden. Stine „sover“ i timerne i skolen og pjækker ind imellem.

En dag møder hun en arkitektstuderende, Søren, som hun tager med hjem, men samme eftermiddag dukker Jens op og er ked af det skete. Stine får Søren sendt hjem og går ind i stuen til moderen og Jens, som i mellemtiden er kommet langt ind i en diskussion om arveanlæg. Stine blir rasende over, at Jens tilsyneladende bare er kommet for at snakke med moderen og forlader tudende lejligheden. Jens finder hende noget senere ned ved Søerne, hvor Stine prøver at forklare ham, at hun ikke mere kan hitte ud af noget som helst. Jens foreslår, at de skal gå hjem på loftet og elske.

Da de er færdige med at elske, skal Jens gå med det samme, for han har lovet at være hjemme. Stine siger, at han er stangborgerlig, og han svarer, at han elsker hende og går. Derpå beslutter Stine at stikke af fra dem alle sammen. Hun pakker sin taske og tager til Fyn, hvor familiens sommerhus ligger. Da hun er kommet derover, prøver hun forgæves flere gange at få hold på sine tanker og skrive til Jens – men opgiver det til sidst. Næste morgen kommer mormoderen til huset, fordi forældrene har ringet til hende. Hun snakker med Stine og får hende til at rejse hjem igen.

Da Stine er kommet hjem igen, foreslår Jens, at de måske skulle prøve at flytte sammen. Stine er henrykt. De finder et værelse i Tordenskjoldsgade og om aftenen ved middagsbordet fortæller de det til Stines forældre. Moderen bliver hysterisk over det, men faderen mener ikke, det kan være så forfærdeligt. – „Herregud, det er da ikke

nogen forbrydelse!“ siger han. Det ender med, at moderen også accepterer, og Jens og Stine flytter ind i Tordenskjoldsgade.

Det varer imidlertid ikke ret længe, før der opstår problemer i „det lille hjem“. Jens er gået i byen med kammeraten Phillip en aften, hvor Stine har forberedt en særlig hyggelig middag. Det ender med, at Stine går sin vej og havner i en nyhavnsbeværtning, hvor hun fatter

en særlig interesse for den unge tjener Leif. Da han er færdig med sit arbejde, følges hun med ham hjem, og samler på vejen en herreløs hund op. Kl. fem om morgenen kommer hun tilbage til Tordenskjoldsgade, hvor Jens rasende af utålmodighed skælder hende ud og be'r hende om at forsvinde snarest muligt. Næste dag møder Stine en bekendt, Maler-Anders. Hun sætter ham ind i situationen, og han tilbyder hende logi i sit atelier, indtil hun har fundet ud af, hvad hun vil gøre.

En dag ser Stine Jens vente nede ved skoleporten, hun styrter ned og flyver ham om halsen, men han siger, at han blot er kommet for at be' hende om at hente alt sit tøj, og hvad hun ellers har. Dette medfører, at Stine på det nærmeste raserer det lille hjem i Tordenskjoldsgade

Samme nat buldrer det på døren hos Maler-Anders og Stine. Det er Jens, der dukker op, og spør Stine, hvad pokker meningen er. „Jamen, du sagde, at jeg skulle hente mine ting“. „Det ved du jo godt, jeg slet ikke mente noget med“, svarer Jens. Og i de tidlige morgentimer cykler Stine og Jens gennem byen hjem til Tordenskjoldsgade for sammen at prøve at finde ud af sig selv og hinanden endnu en gang.

